

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 36 (185) - 7 septembrie 2014

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

Convorbirea lui Iisus cu Nicodim

Înainte-prăznuirea Nașterii Maicii
Domnului; Sf. Mc. Sozont;

Sf. Cuv. Simeon și Amfilohie
de la Pângărați

NUMAI DUPĂ OSTENEALA CĂUTĂRII ȘI DORULUI LUMINII DUMNEZEIEȘTI AJUNGI LA ODIHNĂ

„Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.” (Ioan 3, 13-17)

Astăzi auzim așa: Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Deci cerul e așezat deasupra noastră. Și nimeni dintre noi nu s-a suit, dar a venit printre noi Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Fiul e în cer din veci, e Fiul Părintelui ceresc. Iar Fiul Omului – adică Fiul Părintelui ceresc, Care S-a făcut și om – Care e în cer, vrea să ne spună că de acolo, din cer, e taina omului. Și nu numai a omului, întrucât omul e o sinteză a întregii Creații; taina întregii Creații e în cer.

Să ne referim în clipa aceasta la două cuvinte ale Scripturii, de esență: primul cuvânt – de la Cartea Facerii: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul” – deci cerul, întâi. Și un cuvânt cel puțin la fel de revelator – al rugăciunii pe care Cel Care S-a coborât din cer, Fiul Omului, Fiul Părintelui ceresc, ne-a învățat-o: Tatăl nostru: „Tatăl nostru Care ești în cer (...) Precum în cer, așa și pe pământ” – reia cuvântul dintru început al Scripturii. Deodată se dezvăluie cerul: „Tatăl nostru Care ești în ceruri...”. Am zice în graiul nostru, pe înțelesul nostru smerit: Cerul este locașul lui Dumnezeu. Sfântul Ștefan, în cuvântul rostit de el înaintea Sinedriului, atunci când a fost omorât cu pietre, le spunea celor din Sinedriu, reluând cuvântul Proorocului Isaia: „Cel Preaînalt nu locuiește în temple făcute de mâini, precum zice Proorocul: «Cerul este tronul Meu și pământul așternut picioarelor Mele.

Ce casă Îmi veți zidi Mie? – zice Domnul – sau care este locul odihnei Mele?»” (Fapte 7, 48-49) Evocam la început odihna, și auziți: „locul odihnei Mele”. Ce fel de odihnă? Numai după osteneala căutării și dorului luminii dumnezeiești ajungi la odihnă.

Împreună cu colegul meu, părintele Ștefan, cercetăm în texte, în original, ce înseamnă «odihnă». În limba greacă cuvântul “pauis” înseamnă «odihnă», dar Scriptura folosește alt termen, anapausis, iar particula “ana” se traduce prin «în sus» – deci când mă ridic la înălțimea adevărului, atunci ajung la odihnă, adică la lumina care îmi dă pacea, împlinirea. De aceea, observați, „cerul este locul odihnei Mele” – zice Dumnezeu, adică acolo unde e plinătatea adevărului, a existenței. Cerul – locașul Părintelui ceresc, al lui Dumnezeu.

Dar, după Evanghelia de astăzi, „Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer”. Deci cerul este și locașul Fiului Omului. Iar dacă în Tatăl nostru spune „precum în cer, așa și pe pământ”, cerul este și locașul odihnei noastre, al păcii, al mângâierii, al luminii, pe care, contemplând-o, ajung la odihnă. Sufletul meu nu se mai zbuciumă. Propriuzis, aceasta înseamnă. Când neliniștea ta, în chinurile nașterii tale din nou, încetează. Sufletul ajunge să se odihnească. Conștiința capătă pacea, lumina adevărului. Cum de atâtea ori vă tâlcuiam cuvântul: Numai cel care n-a ajuns până la capăt se întoarce înapoi. El tot pendulează, în neliniștea lui, între îndoieli și certitudini. Nimeni din cei care au ajuns (la odihnă) nu s-a mai întors. De aceea și pentru cei adormiți, cum ne rugăm la căpătâiul lor, la înmormântare, sau

la parastas? – Îi zicem Mântuitorului: „Că Tu ești Învierea și Viața și Odihna adormitului robului tău...”. Deci a ajuns sufletul la pacea, la odihna, la întâlnirea cu Dumnezeu. Cum vă spuneam, cuvântul Sfântului Grigorie Sinaitul: „Ja aminte, omule: Adevărata cunoștință e simțirea harului dumnezeiesc” – simțirea dumnezeirii.

Am înțeles ce înseamnă odihna. De aceea, a te culca, în înțelesul somnului trupesc, numai, în care vegeți, dar sufletul nu rămâne viu, cum se ruga Înțeleptul: „Eu dorm, dar inima mea veghează”, dacă nu mai rămâi în stare de veghe, aceea-i moartea. A te despărți de Dumnezeu e moarte.

Atunci, revenim la cer: „Precum în cer, și pe pământ”. Și omului îi este dat să aibă parte de cer. Cerul – locașul lui Dumnezeu (cum citim în Tatăl nostru; Cerul – locașul Fiului Omului, Care este în cer – Fiul lui Dumnezeu, făcut om, Care S-a coborât din cer. Și cerul – locașul omului; cerul omului.

Am înțeles acum ce înseamnă această realitate spirituală – cerul – și cât e de adevărată ea! Omul a pierdut înțelesul de a purta în inima lui, după chipul lui Dumnezeu, duhovnicește, creația, și să ajungă la asemănare. De aceea Fiul lui Dumnezeu a coborât din cer, și a adus cerul pe pământ. Și în El e cerul; e Dumnezeu și Om. De aceea spune: „Nimeni nu s-a suit în cer” – nu tu te sui. Fără numai Cel care a coborât din cer, Fiul Omului Care este în cer. Și a coborât ca fiecare constiință umană, fiecare suflet să devină un sălaş ceresc; sălaş de lumină și de adevăr.

Și adaugă Mântuitorul: „Precum Moisi a ridicat șarpele în pustie, așa Se va înălța și Fiul Omului” (pe Cruce). Evreii, mergând spre pământul făgăduinței, au dat peste niște șerpi veninoși, care îi mușcau; și mureau (pentru că erau atâțați de demoni). Iar Mântuitorul, Care avea să Se întrupeze și să Se înălțe pe Cruce, veninul șarpelui El îl va răstigni. De aceea a zis: „Precum a înălțat Moisi șarpele în pustie, așa Se va înălța și Fiul Omului” – pe Cruce. ... „Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Deci Crucea înseamnă răstignirea răului și cale spre înviere, înălțare. Cei din jur nu înțelegeau – fariseii, cărturarii: „Dacă este Fiul Omului, coboară-Se de pe cruce”. Răstignitul din stânga, la fel: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...”. Sărmanii, nu pricepeau. Cum, să vezi pe cineva răstignit și să te închini unui răstignit? Au înțeles multi: Pavel a înțeles: „Crucea e nebulie pentru elini (filosofii), sminteală pentru iudei (căci „blestemat e cel ce e intins pe lemn”; toți vinovații Vechiului Testament erau osândiți la moarte prin cruce). Dar pentru noi e puterea lui Dumnezeu”. Iar după Pavel va spune Ioan Gură de Aur: „Privesc la cruce, privesc la Hristos, și-L numesc Împărat pe Hristos pentru că-L văd răstignit”. Cu adevărat, El e Împăratul,

Care Se jertfește pentru supușii Lui. Și-L numesc Împărat pentru că El S-a jertfit pentru supușii Lui. Și așa să facă orice împărat: să se jertfească; iar prin jertfa să răstignească răul.

Pentru că urmează cuvântul, uimitor, din Evanghelie: „...așa se va înălța Fiul Omului, pentru ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. În iubire e viață, în jertfă e viață, în dăruirea mea către celălalt. Când mă dăruiesc ție și tu te dăruiești mie, suntem în iubirea divină, în viață, în mărturia vieții. Căci iubirea este principiul vieții. Și vine cuvântul uimitor, unic, al Evangheliei: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Fiul Său unic! Iubiților, ce-i mai scump pentru un tată (ca și pentru o mamă), decât fiul?! Fiul iubirii lui Dumnezeu, al Părintelui ceresc. Vă tâlcuiam din cuvintele Scripturii: „Măinile Tale m-au făcut și m-au zidit” – Măinile Tatălui – Fiul și Duhul Sfânt. Și în altă parte Psalmistul spune: „Dumnezeu a pus în vistierii adâncurile”. Adâncurile suntem noi. „Adânc pe adânc cheamă” – adâncul Dumnezeirii ne cheamă pe noi.

Iar vistieria lui Dumnezeu ați văzut ce înseamnă – Fiul și Duhul Sfânt. Aceasta este vistieria cea dinlăuntru, a inimii, răsădită și în noi, cum spune Patriarhul Calist. Ce e mai scump pentru Tatăl, dacă nu vistieria Lui – Fiul și Duhul Sfânt? Și așa L-a dăruit pe Fiul Lui, să Se întrupeze de la Duhul Sfânt și din Fecioara, L-a dăruit „ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. L-a dăruit, până pe Cruce, Vistieria Lui, ce are mai scump Tatăl a dăruit, și să ne împărțăm din El, din Fiul Lui, din viața Fiului Lui, în Duhul Sfânt. Și în Duhul Sfânt, „ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Și încheie Evanghelia așa: „Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume să judece (să osândească) lumea, ci să se mântuiască lumea prin El”. Să crezi în El, cum S-a întrupat, de la Duhul Sfânt și din Fecioara, și cum la Cincizecime a trimis Duhul Sfânt, ca să Se întrupeze El în fiecare din noi, în fiecare inima fecioară. Inima fecioară, nu uitați: atunci când inima noastră e castă, fecioară, deodată se luminează, devine cer. ❖

**Sursa – Părintele Constantin Galeriu
- Predică la duminica dinaintea Înălțării
Sfintei Cruci; fragmente**

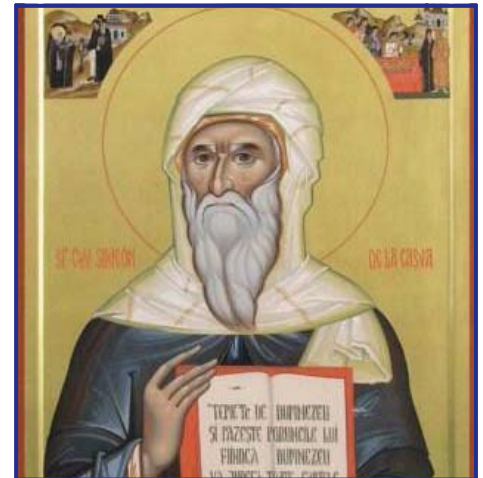
Sfântul Cuviosul Simeon de la Pângărați

S-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, în timpul domniei lui Alexandru cel Bun. De tânăr a ales viața monahală și a intrat în obștea Mănăstirii Bistrița.

Dorind să se retragă în pustie, a luat binecuvântare de la egumenul Mănăstirii Bistrița și, împreună cu încă doi ucenici ai săi, la anul 1432, în zilele lui Iliș Voievod, fiul lui Alexandru cel Bun, s-a retras în isihie, la poalele muntelui numit „Păru”, la 5 km depărtare de mănăstirea sa, așezământul lui devenind cunoscut sub numele de Sihăstria lui Simeon.

Auzind Sfântul domnitor Ștefan cel Mare de nevoia Cuviosului și înștiințându-se că nu are biserică unde să se roage cu ucenicii săi, în anul 1461, i-a dăruit bani și ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, hramul ei fiind așezat, în urma unei vedenii, în cinstea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Terminându-se biserică în același an, a fost sfințită la 26 octombrie de Mitropolitul Teoctist I, când a hirotonit în preot pe Simeon, care a devenit astfel primul întemeietor și egumen al Mănăstirii Pângărați, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

În anul 1476 are loc campania militară a lui Mahomed al II-lea în Moldova, Sfântul Voievod Ștefan cel Mare fiind înfrânt în bătălia de la Valea Albă, Războieni. Însă, în urma invaziei otomane și a victoriei de la Războieni, dar mai ales din cauza trupelor auxiliare a lui Mahomed care făceau dese

incursiuni de jaf la mănăstirile din ținutul Neamțului, în timp ce armata lui Mahomed asedia fără succes cetatea Neamțului, Cuviosul Simeon și-a luat ucenicii, au trecut peste Carpați în Transilvania, stabilindu-se la Mănăstirea Cașva (ținutul Mureșului), unde, după puțin timp, s-a mutat la Domnul, în toamna aceluiași an, 1476. Spre sfârșitul anului 1484 Sfântul Voievod Ștefan cel Mare a adus sfintele sale moaște și le-a îngropat în cetatea Sucevei.

Sfinții Cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați au fost canonizați de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din data de 5-7 martie 2008, cu data de praznuire 7 septembrie. Proclamarea oficială a canonizării acestora a avut loc la 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamț. ❖

Sursa informațiilor – basilica.ro

Astăzi se vestește mila și izbăvirea neamului omenesc

Acum este vremea să arătăm, măcar pe scurt, cum s-a împlinit în Legea Harului această dumnezeiască faptă a nașterii Maicii Domnului. În Palestina, în orașul Nazaret, era un om ce se chema Ioachim și soția lui, Ana. Acești soți erau dreți și plini de toată fapta cea bună, fiind de neam cinstit și împărătesc. Dar aveau mare mâhnire în această viață, căci nu aveau copii.

Si, în acea vreme, cei ce nu aveau copii erau socotiți ca oameni urgisiți de Dumnezeu și blestemați, după mărturia Sfintei Scripturi, care zice: „Blestemat este cel ce nu are sămânță în Sion și nu are urmași în Ierusalim”. De la asemenea oameni, nimeni nu avea voie să primească hrană, iar în biserică nu erau luați în seamă și nu li se primeau jertfele pe care le aduceau lui Dumnezeu.

Într-una din zile, fiind un mare praznic al iudeilor, s-au dus și Ioachim cu soția sa Ana la biserică și, pentru multa lor osârdie, au vrut să dea și ei ceva jertfă lui Dumnezeu din averile lor. Dar preotul nu a voit să le primească și cu cuvinte grele îi muștră, zicându-le: „Pentru ce îndrăzniți să aduceți jertfă lui Dumnezeu, fiind voi sterpi și neroditori?” Atunci Ioachim și Ana, umplându-se de rușine și de mâhnire, au ieșit afară din biserică. Și mergând spre casă foarte întristați, a zis Ioachim către soția sa Ana: „Pe mine nu mă îndeamnă inima să mai intru în casa mea, căci noi suntem urgisiți de Dumnezeu. Iată eu mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu, doar se va milostivi și ne va da nouă un copil”.

Deci, se despărțiră unul de altul, iar Ana se duse acasă, la Nazaret. Și, după ce făcu multă milostenie, a intrat în grădină și acolo a început să se roage lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi, zicând: „Doamne, Atotțiitorule, Cea ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cea ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cea ce ai binecuvântat pe Sarra, femeia lui Avraam și a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu, de a născut pe Samuel proorocul, dă-mi și mie roadă pântecelui meu și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că de voi naște fiu, sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserică slavei Tale.” (I Regi 1, 11)

Deci, acestea grăind Ana, cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu; la fel și Ioachim, bărbatul ei, mult rugându-se în munte și plângând cu durere din inimă, a auzit Dumnezeu rugăciunea și suspinurile lor. Apoi trimitând pe arhanghelul Gavriil la Ioachim în munte, i-a zis: „Bucură-te, Ioachime, și te veselește că am venit să-ți vestesc că vei avea o fiică ce va naște în

feciorie pe Împăratul lumii, Dumnezeu! Deci, lasă întristarea și amărăciunea sufletului tău și te du la casa ta, că a auzit Dumnezeu rugăciunea ta. Numai să ai nădejde tare în cuvântul meu și să-i mulțumești lui Dumnezeu.”

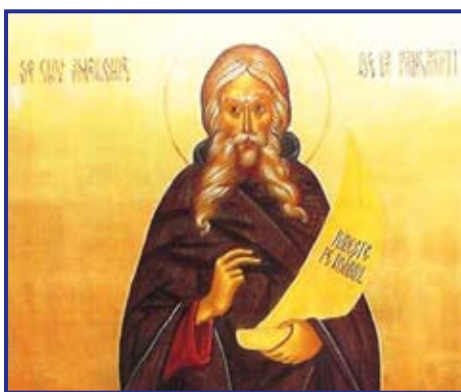
Acestea zicând îngerul lui Dumnezeu, s-a dus în grabă și la Ana și îi zise aceste cuvinte: „Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și, iată, vei naște o fiică și-i vei pune numele Maria, de care toate popoarele pământului se vor bucura.” Deci, Ioachim, auzind cuvântul arhanghelului Gavriil, se

duse vesel la casa sa și află pe Ana foarte bucurată pentru vestea primită de la înger. Apoi Ana, rămânând însărcinată, după nouă luni a născut o fiică, pe care, după obiceiul Legii Vechi, la opt zile o duseră la preotul bisericii spre a-i pune numele. Deci, cu chip tainic, i s-a dat pruncii acest nume de Maria, căci Maria înseamnă împărăteasă, ca ceea ce avea să fie Împărăteasa îngerilor și Doamna întregii lumi.

Iubiți credincioși, Ziua de astăzi a sosit la noi cu lumină duhovnicească, cu bucurie sfântă, fiindcă astăzi se naște Maica luminii și a bucuriei. Astăzi se vestește mila și izbăvirea neamului omenesc, căci s-a născut Maica milei și a milostivirii. Nu prăznuim astăzi nașterea vreunui sfânt, ci nașterea aceleia ce este mai sfântă decât toți sfinții. Nu sobor de îngeri se cinstește astăzi, ci nașterea Împărătesei îngerilor. Nu maică de împărat pământesc se naște, ci însăși Maica Domnului și Dumnezeuului slavei. Astăzi, Împărăteasa făpturii și Doamna lumii, din pântecul sterp și neroditor a răsărit. Și cine va putea, după vrednicie, să cinstească nașterea ei? Însăși Biserica lui Hristos arată că este cu neputință acest lucru, zicând: „Nu se pricepe toată limba a te lăuda după vrednicie, căci se întunecă și mintea cea mai presus de lume a cânta ție, de Dumnezeu Născătoare.” (Axionul din ziua Botezului Domnului) ❖

**Sursa – Părintele Cleopa Ilie
– Predică la Nașterea Maicii Domnului
– fragmente**

Sfântul Cuvios Amfilohie de la Pângărați

S-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr, la Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați, în anul 1508, unde a și fost ales stareț, conducând obștea mănăstirii timp de 56 de ani.

Nevoințele sale au atras purtarea de grijă a lui Dumnezeu și ocrotirea Sfântului Dimitrie, patronul mănăstirii, care, prin arătare dumnezeiască, i-a cerut Domnitorului Alexandru Lăpușeanu

să zidească la Pângărați o biserică în numele său pe locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci. Biserica a fost zidită, iar în anul 1560 a fost sfințită de Mitropolitul Grigorie al Moldovei. În anul 1566, Cuviosul Amfilohie Sihastrul, cunoscând că i se apropie sfârșitul vieții, a adunat pe toți fiii săi duhovnicești și le-a dat cuvântul său cel mai de pe urmă. A lăsat egumen la Pângărați în locul său pe Ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el s-a retras la Moldovița, mănăstirea lui de metanie.

Acolo, Cuviosul Amfilohie s-a mai ostenit timp de încă patru ani de zile, iar în anul 1570, aflând de la Duhul Sfânt ceasul morții sale, s-a împărțit cu Sfintele Taine și a trecut la cele veșnice.

Sfinții Amfilohie de la Pângărați a fost canonizat împreună cu Sfântul Simeon de la Pângărați în ședința Sinodului BOR din data de 5-7 martie 2008, cu data de prăznuire 7 septembrie. Proclamarea oficială a canonizării acestora a avut loc la 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamț. ❖

PELERINAJ ÎN ȚARA SFÂNTĂ

Părintele Dinu Pompiliu va însoți în perioada 6-14 octombrie un grup de pelerini în Israel pe urmele Mântuitorului și în Sinai, unde Moise a primit Tablele Legii. Preț: 850 Euro. Informații și înscriere la cancelaria bisericii.

Sfântul Cuvios Onufrie de la Vorona, fiu duhovnicesc al Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț

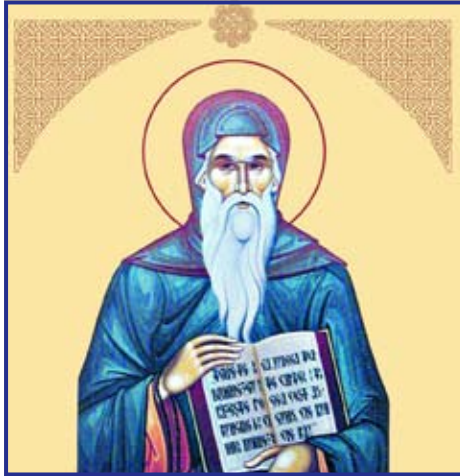
Născut în jurul anului 1700, în Rusia, probabil într-o familie nobilă, a ajuns să fie guvernator al unui ținut. Dorind viața pustnicească și aprinzându-se cu dumnezeiasca râvnă, a lăsat familia, onoarea rangului și patria sa în jurul anului 1749, venind în ținuturile Moldovei.

Îl atrăsesse aici renumele unor mari pustnici, nevoitori în osteneli tăcute și smerite, ascunși de ochii lumii în adâncul codrilor. A cercetat numeroase mănăstiri, culegând cu hărnicie, asemeni unei albine, sfaturi ziditoare de suflet, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos, dar, mai ales, învățând de la fiecare părinte întâlnit lucrarea cea plăcută lui Dumnezeu. Fără îndoială, se ocupa și cu citirea Scripturii și a altor cărți folositoare, pe care le va copia mai târziu cu multă râvnă și răbdare, împodobindu-le cu o scriere frumoasă.

A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicicovski. Acesta din urmă îl va afla pe Cuviosul Onufrie la Mănăstirea Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povățuindu-se unul pe altul pentru a deprinde desăvârșita rugăciune a inimii, Cuviosul Paisie fiindu-i și duhovnic, iar după ce s-au despărțit, legătura lor sufletească a continuat prin scrisori, pentru că amândoi petreceau întru același duh. Auzind de alți pustnici români și ruși sporiți duhovnicește, care viețuiau în codrii Voronei, va intra în anul 1764 în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire.

Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona, într-o aspră nevoiță, petrecând în smerenie, înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului după cum mărturisește Ieromonahul Nicolae, care viețuia și el în codrii Voronei.

Făgăduindu-se întru totul Domnului Hristos, a îmbrăcat schima cea mare, pe care o va primi din mâna duhovnicului său, starețul Paisie, în anul 1774, la Mănăstirea Dragomirna, revenind apoi în locul nevoițelor sale, la peștera din preajma Sihăstriei Voronei.

Astfel va stăruii cuviosul fără odihnă în chemare numelui preadulcelui Iisus, pentru a stinge toată patima trupului, învrednicindu-se de vederea luminii dumnezeiești și primind roua Duhului Sfânt. Făcând inima sa locaș neprihănit Mântuitorului Hristos, se va bucura întru adâncul ei de mari bucurii și mângâieri duhovnicești, odihnindu-se cu lacrimile cele aducătoare de bucurie.

Și urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea

sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul deosebirii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau, minunându-se de blândețea și înțelepciunea sa. Astfel pe mulți i-a îndreptat pe calea cea bună, risipind cursele vrăjmașilor și arătându-se făcător de minuni încă din timpul vieții sale. Iar când a săvârșit călătoria cea bună și a sosit timpul să încredințeze curatul său suflet Stăpânului Hristos, a fost vestit mai înainte de aceasta. În noaptea Sfințelor Paști, dorind a se împărtași pentru ultima dată cu Trupul și Sângele Mântuitorului, un înger s-a arătat preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, aflat în apropiere, și i-a cerut să ia cu sine Sfintele Taine și să meargă la robul lui Dumnezeu Onufrie. Același înger îl va călăuzi până la peștera cuviosului, pe care îl va afla foarte slăbit. Și cerând să meargă la Sihăstrie, după câteva zile a adormit întru Domnul, la 29 martie 1789, fiind înmormântat de către câțiva călugări în livadă, la rădăcina unui măr.

Nu după mult timp, la mormântul cuviosului au început să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa.

Sursa – sfintiiromani.mmb.ro
– text adaptat

Sfântul Cuvios Chiriac de la Tazlău

S-a născut la începutul secolului al XVII-lea într-o familie de credincioși din satul Mesteacăn, din ținutul Neamțului. De mic copil, fiind luat de către părinți la sfintele slujbe de la Mănăstirea Tazlău, a simțit chemarea către viața monahală, intrând din fragedă tinerețe în obștea Mănăstirii Tazlău.

Prin râvna sa duhovnicească dobândește haina călugăriei, ostenindu-se în rugăciuni neîncetate, ascultare și post îndelungat. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului.

După puțină vreme a fost hirotonit fără voia lui, diacon și preot. Dobândind darul rugăciunii curate, al vindecării bolilor și al izgonirii demonilor, el devine foarte căutat de mulțimile de călugări și credincioși. Faptele cele mai alese ale vieții Cuviosului Chiriac de la Tazlău sunt: dragostea și râvna duhovnicească, nevoița pustnicească, smerenia, desăvârșita ascultare, tăcerea, postirea îndelungată și neîncetata rugăciune. Trece la Domnul în jurul 1660, fiind înmormântat în pridvorul bisericii mănăstirii.

La 5-7 martie 2008 s-a hotărât de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, canonizarea Sfântului Cuvios Chiriac de la Tazlău.

Sursa – basilica.ro

ZIUA

Duminică 7 septembrie

ORA

08⁰⁰-12⁰⁰

SLUJBE/activități

Utrenia, Sfânta Liturghie
Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci
(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)

Luni 8 septembrie

17⁰⁰-19⁰⁰
08⁰⁰-12⁰⁰

Vecernie cu litie, Acatist
Utrenia, Sfânta Liturghie – Nașterea Maicii Domnului

Miercuri 10 septembrie

07³⁰-09³⁰
17⁰⁰-19⁰⁰

Sfânta Liturghie

Vineri 12 septembrie

07³⁰-09³⁰
17⁰⁰-19⁰⁰

Sfântul Maslu
Sfânta Liturghie

Sâmbătă 13 septembrie

07³⁰-09³⁰
17⁰⁰-18⁰⁰

Vecernie cu litie, Acatist
Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților
Vecernie

Duminică 14 septembrie

08⁰⁰-12⁰⁰

Utrenia, Sfânta Liturghie – Înălțarea Sfintei Cruci (Post)